

РЕШЕНИЕ

№ 1565

гр. София, 11.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 16.02.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова

**ЧЛЕНОВЕ: Анета Юргакиева
Мая Сукнарова**

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **12126** по описа за **2023** година докладвано от съдия Татяна Жилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Столична община (СО), чрез процесуалния представител юрк. А., срещу Решение № 5360 от 20.11.2023 г., постановено по н.а.х.дело № 11499/2023 г. на Софийски районен съд, НО, 122-ри състав. С обжалваното съдебно решение е отменено Наказателно постановление (НП) № СОА23-РД11-765/13.07.2023 г., издадено от заместник-кмета на СО, направление „Транспорт и градска мобилност“, с което на Х. Т. Г., на основание чл. 178е от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание – „глоба“, в размер на 50 (петдесет) лева, за нарушение на чл. 94, ал. 3 ЗДвП.

В касационната жалба са изложени доводи за неправилност на обжалвания съдебен акт. Твърди, че до нарушителя е изпратена покана за съставяне на акт за установяване на административно нарушение по реда на чл. 39, ал. 3 ЗАНН, която прилага. Смята, че процесното нарушение се установява категорично от събраните по делото гласни доказателства, както и от приложените по делото снимков материал и представената схема на организацията на движението на процесния участък. Автомобилът е бил паркиран на тротоара на място не определено от СО. Иска касационната инстанция да постанови решение, с което да бъде отменено

обжалваното решение и да потвърди изцяло процесното НП. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответната страна в касационното производство оспорва жалбата и моли съда да потвърди решението на СРС като правилно и законосъобразно. Претендира разноски. Прокурорът дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

СЪДЪТ, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество е неоснователна.

В оспореното решение въззивният съд правилно и въз основа на събраните доказателства е установил фактическата обстановка, като е приел, че на 06.01.2023 г. в 15.38 часа в [населено място], Х. Г. е паркирал собствения си лек автомобил „С. К.“ с ДК [рег.номер на МПС] , в ж.к. С. върху тротоара пред [жилищен адрес] на неопределено за паркиране място съгласно ЗДвП, с което виновно е нарушил разпоредбата на чл. 94, ал. 3 ЗДвП. След установяване на самоличността на нарушителя и неговата вина, е издадено процесното НП, с което на Г. е наложено, на основание чл. 178е ЗДвП, административно наказание – „глоба“, в размер на 50 лева.

За да отмени НП, от правна страна, СРС е приел, че е налице съществено нарушение на процесуалните правила, което сериозно накърнява правото на защита на санкционираното лице, тъй като не е бил уведомен за започналата спрямо него процедура. Съдът констатира драстично опорочена процедура по образуване на административнонаказателното производство чрез съставяне на АУАН и провеждането на това изначално опорочено производство, приключило с обжалваното НП.

Решението е правилно като краен резултат.

На първо място настоящата съдебна инстанция намира, че от словесното описание на нарушението в АУАН и в НП става ясно, че въпросното МПС е било паркирано „върху тротоар“, а като нарушена е посочена разпоредбата на чл. 94, ал. 3 ЗДвП. Съгласно текста на посочена норма за престой и паркиране в населените места пътните превозни средства се спират възможно най-вдясно на платното за движение по посока на движението и успоредно на оста на пътя. Допуска се престой и паркиране на моторни превозни средства с допустима максимална маса до 2,5 тона върху тротоарите, само на определените от собствениците на пътя или администрацията места, успоредно на оста на пътя, ако откъм страната на сградите остава разстояние най-малко 2 метра за преминаване на пешеходци. От описаното обаче не става ясно коя от визираните хипотези на чл. 94, ал. 3 ЗДвП наказващият орган е приел за нарушена. В текста на нормата са налице две хипотези в изречение I и изречение II. Посочената норма би била нарушена само ако не е налице: паркиране на платното за движение – най-вдясно по посока на движението и успоредно на оста на пътя или паркиране върху тротоарите на МПС, които не са тежкотоварни на определените от собствениците на пътя или администрацията места, успоредно на оста на пътя, ако откъм страната на сградите остава разстояние най-малко 2 метра за преминаване на пешеходци. Описание на нарушението по посочения начин в АУАН и НП липсва.

На второ място, в АУАН и НП липсва и точно описание на мястото където е

извършено нарушението (посочено е общо и неясно пред бл. 10 в [жк], [населено място]). Определение за „тротоар“ е дадено в § 6, т. 6 от ДР на ЗДвП, а именно: изградена, оградена или очертана с пътна маркировка надлъжна част от пътя, ограничаваша платното за движение и предназначена само за движение на пешеходци. Предвид така посоченото в закона понятие – че е част от пътя, следва да се посочи и определение за понятието „път“, дадено в § 6, т. 1 от ДР на ЗДвП - всяка земна площ или съоръжение, предназначени или обикновено използвани за движение на пътни превозни средства или на пешеходци. От събраните в съдебното следствие доказателства не се установява по категоричен начин кое е било конкретното място, на което е било паркирано МПС. Видно от приложените снимки (доказващи, че паркираното МПС не е тежкотоварно) не става ясно, че мястото на паркиране отговаря на определение за „тротоар“, както и какво е било местоположението на МПС спрямо оста на пътя, налични в близост сгради и посоката на движение. Предвид посоченото не може категорично и несъмнено да се установи дали е административното нарушение, посочено в АУАН и НП. Необходимо е да се отбележи, че паркирането на МПС върху тротоар само по себе си без изследване на очертаните в чл. 93, ал. 3 ЗДвП изисквания не съставлява нарушение. Поради това следва, че по същество не е доказана обективната страна на вмененото на Г. нарушение.

Предвид изложеното, оспореното решение се явява постановено в съответствие с процесуалния закон и при правилно приложение на материалния закон и следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора, основателна се явява и претенцията на процесуалния представител на ответника по касация за присъждане на адвокатско възнаграждение за един адвокат. С изменението на ЗАНН в ДВ, бр. 94/2019 г. беше предвидено, че в съдебните производства по административнонаказателни дела, страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. Правото е своевременно упражнено, като е поискано присъждането им (чл. 81 ГПК, вр. чл. 144 АПК). Доказаните разноски пред настоящата съдебна инстанция са в размер на 100 (сто) лева за адвокатско възнаграждение, което с оглед фактическата и правна сложност на делото, касационната инстанция определя като справедливо.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, Административен съд София - град, X. касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 5360 от 20.11.2023 г., постановено по н.а.х.дело № 11499/2023 г. на Софийски районен съд, НО, 122-ри състав.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на Х. Т. Г. разноски по делото в размер на 100 (сто) лева адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

